

Раз обходили ляхи
Навкруги костьола,
Захопили хто що міг,
Ходять наокола.

Ото мазур і собі,
З набожництва свого,
Перед себе захопив
З каменя святого.

І аж крекче, неборак,
А святого носить
Та щоб живо обійшли,
Пана бога просить.

А тут, йому не біду,
Тільки що ступають,
А навколо обійшли —
Знову починають.

Бачить мазур, що ніяк
Справи не докаже,
Та об землю тим святим
Та й до нього каже:

«Був-ись,— каже,— молодий,
То тоді носили,
А тепер ходи і сам,
Мені не до сили!»